

A vallomás

Az alábbi levelet Belgrád rakparti lakásom előszobájában találtam. Bélyeg nem volt rajta, feltételezem, hogy szerzője személyesen dobta be. A boríték hátlapján ujjlenyomat alatt a név: Toportyán Lajos*. Ez alatt zárójelben: „Egész Európában nincs több ilyen ujjlenyomat!” A levél szövegét szó szerint közlöm. Valószínűleg többen is ellenőrizhetik ezt a maguk példánya alapján. Tehát:

„Tisztelt Firkász úr!

Mivel meg vagyok győződve arról, hogy csatlakozik az ellenem indított rágalomhadjáráthoz, a keresztényi szeretettől vezérelve, mely még a magához hasonló nyúzni való patkányok iránt is betölti lelkemet, meg óhajtom menteni nyomorult személyét egy lukratív kártérítési eljárás reményeim szerint csillagászati összegétől. Ezért közlöm magával a velem kapcsolatos teljes igazságot, bár úgy is tudom, hogy borsót hányok a falra.

1957. február 17-én összeült az Ítéletvégrehajtók Forradalmi Munkás-Paraszt Tanácsa, hogy kinevezze az Első Számú Vérhóhér hivatali munkatársát, akinek a feladatai közé tartozik a függő test lefenyképezése, és a hátramaradott civil ruhák leltározása. A Tanács négyórás intenzív munka után egyetlen ténykérdésben tudott csak meg egyezni: hogy erre a munkára az ország tízmillió lakosa közül a legkevésbé Toportyán Lajos, a Fővárosi Bíróság fogalmazója alkalmas.

Ezt a határozatot hivatalos, pecsétetes formában meg is küldték nekem.

Egy és negyed év múlva, egészen pontosan 1958. május 29-én a Varsói Szerződés belügyminiszterei egy prágai titkos értekezleten megállapították, hogy Magyarország az egy főre eső besúgótermelésben az NDK mögött az előkelő második helyet foglalja el. Két nap múlva összeült egy konferencia a budapesti Belügyminisztériumban. Ezen részt vett egyebek közt a Háromperhármas Főcsoport, továbbá a Kémelhárítás, a Vészügyészség, a Vészbíróságok és a Büntetésvégrehajtás vezetője. A becsvágyó belügyminiszter javaslatokat kért arra vonatkozólag, hogy miképpen hódíthatjuk el a németektől a szóban forgó területen az első helyet. Parázs vita bontakozott ki, nevek röpködtek, hipermodern konspirációs metódusok, de csak egyetlen határozat született, mely egyhangúan kimondta, hogy a besúgóállomány bárkivel szaporítható Toportyán Lajos kivételével, mert említett személy olyan bátor hazafi és meghághatatlan erkölcsi szikla, hogy az állam hozzá közeledve szétzúzódna, mint egy fürdő énekesnők után koslató klasszikus görög hadibárka. Erről a döntésről is írásos értesítést kaptam.

Mindez azonban pusztán előjátéku szolgált ahhoz a határozathoz, melyet csaknem húsz évvel később, azaz 1977. december 21-én a Politikai Bizottság hozott, Kádár János elnökletével. Az ülést azért hívták össze, mert »A magyar föld legyen a magyar Rózsadombé« jelszóval forradalmasítottam szűkebb hazám őslakosságát. A Politikai Bizottság előtt a belügyminiszter kifejtette, hogy Toportyán Lajost hadéktalanul ki kell zárni az ügynökök köréből, mert sosem volt hajlandó belépni oda. Kádár János javaslatára, aki vérző szívvel sem akart lemondani rólam, utolsó próbálkozásként egy Operatív Pszichológiai Munkacsoportot szerveztek ama célból, hogy beszédreható módszerrel ellankasszák ellenállásomat, de én a nagyfelkészültségű rábeszélőket nyolcórás szóáradatba fojtottam, melynek végén mély álomba merültek. Ezek után a Politikai Bizottság ismét összeült, és ünnepélyesen bejelentette totális vereségét, amit oklevéllel tudok igazolni. A pártállam tizenkét évvel később bekövetkezett összeomlása e vereség egyenes következménye.”

A levél a magyar népi szókinccs feneketlen kútjából merített udvariassági formulákkal zárul. Ezeket eredeti tervemtől eltérően megtartom magamnak, mert nem szeretném, ha egy-két elhamarkodott megfogalmazás csökkentené az itt publikált vallomás hitelét.

*A szerkesztőség megváltoztatta az eredeti nevet * Torgyán József